

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Magni momenti monita circa gustum devotionis sensibilis

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

dolorem, qui uti ordinarius satis, ita valde est periculosus. 6. Agnoscendum nobis est, esse donum Dei, ut illi humillimas agamus grates, cavendumque, ne meritis, præparationi, aut fidelitati nostræ illas attribuamus, 7. Gustus illi interiores considerandi similiter nobis sunt, ut totidem amorosæ invitationes Dei, ad hoc, ut nos ei totaliter dedamus, magisque seriò interioribus vacemus exercitiis. De quibus grætiis honorificentissimisque invitationibus exactissimam reddere habebimus rationem in die iudicii, nisi illis obediamus. 8. Negligentiam atque ingritudinem nostram in Dei servitio ex illis interioribus gustibus dijudicare debemus; tunc enim, cum suavitatibus illis perfundimur, multò videbimus melius, quàm simus culpabiles in eo, quòd adeò negligenter servierimus Deo, qui fidelitatem maximorum Sanctorum fidelitati æqualem mereretur. Tandem veria nobis ab ipso petenda, concipiendumque propositum vitam ducendi novam, magisque mortificatam, exactam, recollectam atque exemplarem.

*Magni momenti monita circa gustum
devotionis sensibilis.*

I. **Q**ui naturæ sunt tenerioris ac sensibilibioris, hac viâ magnâ cum circumspectione procedere debent, omninoque sequi ductum Patris Magistri aut Directoris spiritualis, alioquin timendum est, ne sicut ordinariè sunt suimetiporum amantiore, imaginationisque vivacioris ac genii inconstantis & inæqualis, ita in molestos incidant casus. Ete-

NB.

NB.

NB.

NB.

NB.

NB.

NB.

De
atione

nim semetiplos, ut magnos Dei amicos, ma-
 gnisque ab ipso gratis locupletatos adorabunt.
 Totos sese huic suavitatis oceano immergent,
 qui illos inundabit, ipsique sibi imaginabun-
 tur videri à se ea, quæ non intelliguntur, gusta-
 ri ac sentiri, quæ non gustantur, neque senti-
 untur: ex quo ingens incurrent discrimen ca-
 pitis ac cerebri lædendi: Uno verbo, cum con-
 solationes hasce non recipiant cum iudicio,
 neque in spiritu Dei, sed secundum genium
 suum, qui in ipsis multum est inæqualis & in-
 constans, sæpè ab uno extremo transibunt ad
 aliud, eruntque, quoad hoc illis spirabit Favo-
 nius, supra modum devoti, moderati, ac mo-
 desti; mox verò rursus erunt emancipati, le-
 ves, insolentes ac temerarii.

2. Etsi gustus illos interiores ac sensibiles
 desiderare nobis quandoque liceat, ut ita for-
 titer ad serviendum Deo excitemur, nunquam
 tamen illos petere debemus, nisi sub conditio-
 ne & cum intentione illis purè utendi eo fine,
 quem Deus præceperit: Orationem quoque
 aggredi non debemus eo fine, ut illos persen-
 tiscamus, neque extraordinariâ ad illos procu-
 randos diligentiam, neque arte ullâ aut industriâ
 ad illos fovendos, augendos ac prolongandos
 uti: verùm simpliciter nos debemus ad ora-
 tionem præparare, Deoque huiusmodi gustu-
 um concessionem aut denegationem relinque-
 re: Etenim orationes illæ, in quibus huiusmo-
 di percipimus consolationes, non sunt semper
 eo meliores.

3. Ubi Deo placuerit illas nobis indulgere,
 magnâ nobis opus est discretionem, ut unâ ex
 parte

parte violentiam, atque impetuositatem, ex altera verò otiositatem devitemus atque inutilitatem. Per medium igitur horum duorum extremorum eundem nobiserit, actione nempe utendum moderatâ, imitando nautas ubi vento gaudent secundo: Etenim unâ ex parte nôrunt optimè uti hac prosperitate ad prosequendum suum cursum: vela tamen plura non expandunt, quàm ferat navis capacitas, in his potissimum locis, ubi metuere habent scopulos, ne fortè naufragium patiantur. Eodem modo in sensibilis devotionis prospero statu, vela quidem cordis nostri expandenda, ventusque hicce secundus sequendus est, non tamen tantâ cum vehementiâ aut dilatatione, ut idem ille ventus nos absorbeat ac submergat.

4. In hac etiam sensibilitatis istius abundantia cavendum nobis erit, ne vota aut promissa Deo faciamus indiscreta; aut proposita rerum extraordinariorum aut impossibilium, ut v. g. querendi occasiones Martyrii, humi deinceps semper cubandi, igni nunquam approximandi, quantumcumque sit frigus, aliasque subeundi austeritates, quas antiqui in deserto Patres subibant. Affectus igitur nostri rationabiliter & cum iudicio moderandi sunt, potissimumque complectenda correctio alicujus vitii aut defectus, cui sumus subjecti, ut ita cum hoc auxilio removeamus obstacula, quæ hactenus à progrediendo, Deoque id, quod à nobis exigebat, dando præpedierunt.

5. Si lacrymæ abundanter fluant, cohibendæ non sunt; Etenim sancti Patres hoc la-

De lacrymis.

P 3

cry-

crymarum genus peripagni semper fecerunt,
 cum à Deo illæ provenire censendæ sint. La-
 vacrum illæ sunt nostrorum peccatorum ac
 pluvia salutaris, quæ terram cordis nostri irri-
 gando in illa germinare facit sanctas virtutes.
 Hoc ergo lacrymarum genus laude dignum
 est, non verò laude sed vituperio dignæ sunt
 illæ, quas quis artificiosè procurat; Ete-
 nim pura hæc est hypocrisis, amorisque pro-
 prii, seu philautiæ grossioris affectus. Quæ
 verò ex teneritudine nascuntur complexionis
 ac naturæ, neque bonæ sunt, neque malæ;
 melius atamen est illas, quantum quidem fieri
 potest, cohibere. Quod si tamen lacrymæ pro-
 venientes ex devotione sensibili nimiam efflu-
 rent cum vehementia, vel in tanta copia, ut ca-
 put inde vel stomachus læderetur, sancta qua-
 dam inventione moderandæ forent, mutando
 potius argumentum atque ad aliam diversam
 materiam transferendo considerationem.

6. Tractu gratiæ exhausto ad meditatio-
 nem ordinariamque methodum redeundum
 est: quod si quis & altera vice emotum se
 senserit, ut prius se geret, hacque secundâ
 emotione transactâ ad viam ordinariam ite-
 rum redibit, sicque ad finem usque conti-
 nuabit, cavendo præcipuè hac in via, ne
 quem aditum permittat occultæ præ-
 sumptioni aut fallaci sen-
 suum libertati.

Nūquam sic locutus est homo
 Inhabens Joh. 7. v. 46.